

אין פניך הלכים אל תעלנו מזה. כי משה בלש מהש"י אשר אף בעוד שיהיה הש"י בלבוש הזה (האמור למעלה בדר"ה ויאמר וכו') גם אז אם יחטא שום אחד מישראל לא יגיע החטא לעומק הלב ולא יבא התרשלות בדתו פן הוא ח"ו נסוג מהש"י הנקרא זה אלי, וזה שאמר ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה. כי ההבדל שבין ישראל לאומות לא יהיה תלוי רק במצות ומעט, כי גם הם יוכלו לעשות מעשים שיהיה להם גוון טוב, אך אף בעת שאחד מישראל יחטא גם החטא לא יהיה כמעשה האומות והוא שלא יגיע רק משפה ולחוץ ועומק לבו יהיה נקשר ונדבק בהש"י. וזה ביאר בנמ' (ברכות ל"ב): ותאמר ציון עובני וה' שכחני אמרה כנסת ישראל לפני הקב"ה רבש"ע הואיל ואין שכחה לפני כסא כבודך שמה לא תשכח לי מעשה העגל? אל גם אלה תשכחנה, אמרה כנ"י שמה תשכח לי מעמד הר סיני? אל ואנכי לא אשכחך. ובאמת למה בזה השיב שישכח ובוזה להיפך? אך כי באמת מעשה העגל היה כי רצו שהש"י יראה להם את הסדר המסודר אצלו לכל מדותיו לדורות, באיזה זמן ינהג את עולמו במדה זו ובאיזה זמן במדה אחרת, ולא יצטרכו בכל יום להתפלל להש"י שיראה להם באיזה דבר ובאיזה מדה יבחר עתה, רק יגלה להם הכל בפעם אחד וילכו בדרךיו לבטח תמיד, ולפי שלא היה נוגע החטא רק משפה ולחוץ לפיכך נשכח. אך המצות המה מעומק הלב, לזכר עולם יהיה, ולאשר נסמך פרשת שבת לפרשת העגל, כי באמת שורש חטא העגל בא להם בעת שעסק הקב"ה עם מרע"ה בפי' שבת, כי שבת מרמז על יום שכלו שבת ואז לא יצטרכו לתפלה כי הקב"ה יראה לעין כל את סדר מדותיו כי בלתי רצונו לא נעשה שום דבר בעולם, והם הרגישו כי הש"י עוסק להחיל להם הטוב הזה, והיה חטאם לפועל שעשו את העגל, כי עגל הוא דבר שלא נשלם עדיין וצריך להמתין עוד עד שיושלם, וגם רצו בזה קודם הזמן כי הטוב הזה ינחיל ה' לנו אך לעתיד. ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך. להיות כי מרע"ה בקש מהש"י שיראה לו העומק הנמצא בהנהגה, מפני מה יש לכל אדם מעלה ומדרגה בפני עצמו ואחד לא ישוה להבירו? לזה השיב לו הקב"ה אני אעביר כל טובי וכו', היינו שאראה לך כי אין אדם יודע את מעלתו והטוב השייך לו ותראה במה שהוא בוחר לו, ואח"כ וקראתי בשם ה' היינו שאראך עומק מחשבותי מה שהכניתי וחלקתי לכל אחד בשעת התחלת הבריאה, כי שם הוי"ה מורה על התחלת הבריאה שהוא מהוה הכל ואתה תראה כי כל אחד לא בחר לו רק חלקו אשר הכניתי לו. וזהו וחנותי את אשר וכו' היינו במה שהננתי וריחמתי מקודם בזה אושיע אותו לטוב לו ועי"ז לא יגיע לחלק חבירו כמאמר המדרש (קהלת רבה פרשה ג, ט) כל אומן לא משרין ליה אלא אצל בעלי אומנתו. וימחר משה ויקר ארצה וישתחו וכו'. בנמ' (סנהדרין ק"א). מה ראה ארך אפים ראה. והנה באמת מה יתרון לארך אפים באם העון אינו נמחק הלא כל

אין שלימותו עם ישראל בהנהגה, וזה נאמר (בנמ') (מדרש תנחומא חקת ה') דברים שלא נאמרו למשה נאמרו לרבי עקיבא שנאמר כל יקר ראתה עיני היינו שראה כל התפלן שגם בהנהגה נראה לו כי לב הש"י שלם עם ישראל, וזה שנזכר בנמ' (מכות ז'). אמר ר'ע' אלו הייתי בסנהדרין לא היה נהרג אדם מעולם, לפי שראה כי תמיד לך הקב"ה שלם עם ישראל. ויאמר אליו אם אין פניך הלכים אל תעלנו מזה. כי משה בלש מהש"י אשר אף בעוד שיהיה הש"י בלבוש הזה (האמור למעלה בדר"ה ויאמר וכו') גם אז אם יחטא שום אחד מישראל לא יגיע החטא לעומק הלב ולא יבא התרשלות בדתו פן הוא ח"ו נסוג מהש"י הנקרא זה אלי, וזה שאמר ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה. כי ההבדל שבין ישראל לאומות לא יהיה תלוי רק במצות ומעט, כי גם הם יוכלו לעשות מעשים שיהיה להם גוון טוב, אך אף בעת שאחד מישראל יחטא גם החטא לא יהיה כמעשה האומות והוא שלא יגיע רק משפה ולחוץ ועומק לבו יהיה נקשר ונדבק בהש"י. וזה ביאר בנמ' (ברכות ל"ב): ותאמר ציון עובני וה' שכחני אמרה כנסת ישראל לפני הקב"ה רבש"ע הואיל ואין שכחה לפני כסא כבודך שמה לא תשכח לי מעשה העגל? אל גם אלה תשכחנה, אמרה כנ"י שמה תשכח לי מעמד הר סיני? אל ואנכי לא אשכחך. ובאמת למה בזה השיב שישכח ובוזה להיפך? אך כי באמת מעשה העגל היה כי רצו שהש"י יראה להם את הסדר המסודר אצלו לכל מדותיו לדורות, באיזה זמן ינהג את עולמו במדה זו ובאיזה זמן במדה אחרת, ולא יצטרכו בכל יום להתפלל להש"י שיראה להם באיזה דבר ובאיזה מדה יבחר עתה, רק יגלה להם הכל בפעם אחד וילכו בדרךיו לבטח תמיד, ולפי שלא היה נוגע החטא רק משפה ולחוץ לפיכך נשכח. אך המצות המה מעומק הלב, לזכר עולם יהיה, ולאשר נסמך פרשת שבת לפרשת העגל, כי באמת שורש חטא העגל בא להם בעת שעסק הקב"ה עם מרע"ה בפי' שבת, כי שבת מרמז על יום שכלו שבת ואז לא יצטרכו לתפלה כי הקב"ה יראה לעין כל את סדר מדותיו כי בלתי רצונו לא נעשה שום דבר בעולם, והם הרגישו כי הש"י עוסק להחיל להם הטוב הזה, והיה חטאם לפועל שעשו את העגל, כי עגל הוא דבר שלא נשלם עדיין וצריך להמתין עוד עד שיושלם, וגם רצו בזה קודם הזמן כי הטוב הזה ינחיל ה' לנו אך לעתיד. ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך. להיות כי מרע"ה בקש מהש"י שיראה לו העומק הנמצא בהנהגה, מפני מה יש לכל אדם מעלה ומדרגה בפני עצמו ואחד לא ישוה להבירו? לזה השיב לו הקב"ה אני אעביר כל טובי וכו', היינו שאראה לך כי אין אדם יודע את מעלתו והטוב השייך לו ותראה במה שהוא בוחר לו, ואח"כ וקראתי בשם ה' היינו שאראך עומק מחשבותי מה שהכניתי וחלקתי לכל אחד בשעת התחלת הבריאה, כי שם הוי"ה מורה על התחלת הבריאה שהוא מהוה הכל ואתה תראה כי כל אחד לא בחר לו רק חלקו אשר הכניתי לו. וזהו וחנותי את אשר וכו' היינו במה שהננתי וריחמתי מקודם בזה אושיע אותו לטוב לו ועי"ז לא יגיע לחלק חבירו כמאמר המדרש (קהלת רבה פרשה ג, ט) כל אומן לא משרין ליה אלא אצל בעלי אומנתו. וימחר משה ויקר ארצה וישתחו וכו'. בנמ' (סנהדרין ק"א). מה ראה ארך אפים ראה. והנה באמת מה יתרון לארך אפים באם העון אינו נמחק הלא כל

החיים שיחיה אינו רק חיי שעה וכל המצוות ומע"ט שיעשה לא יגיעו ג"כ לעומק, כי לא יעשה ממקור החיים, וגם בניס אשר יולידו לא יחיו ג"כ רק עד שימיו החיים יגיעו, כי אין בשורשם רק חיי שעה. אך יען כי הראה לו הקב"ה כי בעומק אין שום כעס לפניו על ישראל והכעס אינו רק מהשפה ולחוץ, אך כי הכעס הזה היה יכול לכלות אותם ח"ו. וכאשר הראה הקב"ה למשה שיאריך אפו ג"כ ואז ישאר בקרבם חיים נצחיים וכל המצוות ומע"ט שיעשו יהיו לעד, וגם בניס אשר יולדו להם לעד יהיו, כי המצוות ומע"ט וגם ההולדה היא ממקור החיים ויהי קיים לעד, ועי"ז בקש מרע"ה ילך נא ה' בקרבנו כי שם א"ד"נ"י מחייב עבודה, היינו שנשיב בלבנו לעבוד אותו ולעשות מע"ט שיהיו קיימים וזה וסלחת לעונינו היינו שתוציא מאתנו החטא מעט מעט וישאר בלבנו רק הטוב, ונחלתנו היינו שתקח אותנו לנחלה ואז בכל מדותינו נוכל לעבוד את ה'. אלהי מסכה לא תעשה לך. מסכה היינו כללים ועי"ז אמר הכתוב בעת שיהיה לך בינת הלב מפורשת אז לא תביט על הכללים להתנהג על פיהם רק בבינת לבך תדע בכל פרט דבר איך להתנהג, כמו שמצינו באלהיו בהר הכרמל, ועיין בפי' חקת ע"פ ויסעו מאובות ויחנו וכו', ושם נתפרש דבר זה באר היטב. את חג המצות תשמר וכו' למועד חדש האביב. אביב הוא לשון אב שהוא כולל כל התולדות היינו כל טובות שאר החדשים וזמנים, אבל לא כ"כ כחודש אב שהוא אב אשר בו כל הטובות אפילו מחדש האביב, וזהו הסימן א"ת ב"ש פסח תשעה באב, שלעתיד יהיו כל המועדות במילין חוץ מת"ב שהוא כולל כל המועדות ואב לכלם, גם מועד של חודש האביב שהוא לעת עתה האב יהיה ג"כ נכלל במועד חודש האב, וזה למועד חודש האביב. כל פטר רחם לו. היינו שאם תראה שיש צער ודאגת פרנסה להצדיק ותהא לך ח"ו תרעומות על הש"י עי"ז אמר כל פטר רחם לו, כי כל מקום שנפטר פטר של רחמנות אינו אלא לו, כי אני נקרא אב הרחמן, רק שאין אתה מבין כוונתי ואעפ"כ ולא יראו פני ריכם היינו שמתנה מועטת מחויב אתה ליתן לכל עני מישראל, אף שאתה רואה שאין אני מרחם עליו, וקף דאיתא בנמ' (שבת קנ"א): גמורי דת"ח אהדורי אפתחא לא מהדר, ומדמהדר מוכח שאינו ת"ח אעפ"כ חייב אתה ליתן לו דבר מועט כדי חיותו. שמר לך את אשר אנכי מצוך היום. בפרשה זו נמצא שנים עשר שמירות ואזהרות נגד מספר שנים עשר שבטים, לכל שבט נקודה ואזהרה הנצרכת לו. ופטר חמור תפדה בשה. במדרש (במדבר רבה פרשה ד, ד') בשביל חיבתן של ישראל שנית עליהם, אני אמרתי פטר חמור תפדה בשה וישראל נקראים שה, ואומות נקראים חמור ופדתי את ישראל באומות וכו'. הענין הוא כמו דאיתא בכתבי הארז"ל שמי שמורגל לדבר שקר תקנתו שאף לעשות שלום לא ידבר שקר, וכן מי שפגם ח"ו במאכלות אסורות גם במאכלי שבת יצמצם עצמו, היינו שתוכל לצמצם הקדושה בכדי שיתוקן החטא, וכן היה הענין בירבעם שהלק על שלמה המלך ותלה הש"י החטא על שלמה בכדי שיהיה תיקון לירבעם, וזהו ופטר חמור תפדה בשה, וירבעם נפדה במה שנרשם חטא גם על שלמה המלך מי השלוח האישיביצר ר' מרדכי ליינר זצ"ל, כי תשא

מנחת יצחק

מעלת תפלת ותיקון וסדרה {88} – תפלת ותיקון – פל מטרת היצר לגרד לפלפול

ראשית תחבולת היצר להפיל את האדם הבריא כדעתו שאמונתו והכרתו חזקה, היא לגרורו לפלפול בטעמי האיסור, ובמיוחד לגרורו למשא ומתן בעיקרי יסודות הדת, היות כי אף שרואה האדם תאוות וחמודי העולם ולבו נמשך להם ומתאוה להם, אולם אחר שהכרתו חזקה מבין הוא שהמודות אלו סכנה הם לנפשו, וכמו שמבין האדם הנמשך לממון שאינו שלו, כי על אף שחשקו ותאוותו לגזול ממון חבירו אין זה כדאי לו שהרי לבסוף יתפס ומרה תהא אחריתו, כן הבריא כדעתו ובאמונתו יירא ויפחד מעשות רע. לכן תחבולת כח הרע ראשית – לגרור לפלפול, וכשמסכים האדם להיגרר לפלפול עם יצרו, כאן נופל בסכנה עצומה, כי גם אם לא יצליח היצר בוויכוחו ובפלפולו עמו להפילו לגמרי, הרי שלכל הפחות יספק לאדם את האמת שהיתה ברורה לו עד כה, או יקל מעליו את חומר הענין שהיה מאיים עליו עד כה, ומעתה יראה את הברור לו לאיסור כדבר מסופק וקל, וכמו כן עלול להצליח היצר בפלפולו להוריד לו חלק מיסודות האמונה שהיו ברורים ומיוסדים אצלו עד כה. ובצירוף השוחר המסנוור שסינוור

את האדם גם לפני הפלפול, אלא שהאדם הצליח לבטלו ממנו מאימת האמת שהיתה ברורה לו – הרי שמעתה כשנתפתה האדם להתפלפל בציווי ה' ונסתפקה אצלו החלטיות האיסור – יחזור ויהא נייעור אותו חשק ותאוה, אחר שמסך האימה הוסר מלחוסמו, ואז יפעם מהאיסור, ומטעימה זו יבוא לטמטום עד שלא ירגיש בעבירה, ויאמר לאסור מותר. ויאירו לנו בזה ביותר דברי הגר"א על הפסוק "לפתח חטאת רובין": "תשוקתו של היצר אליך, שתתחיל אתה לפתוח לו, אבל בלעדי סיבת פתיחתך, יהיה נכון לך כפוח כי לא יקרב באהליך ולא תגור ממנו" עכ"ל. ועוד שם מדברי הגר"א: "כי הספק הוא פתח ומבוא ליצר הרע שיבוא". הרי כאמור שכל תחילת מפלתו של אדם בכך שפותח פתח ליצרו בכך שמסתפק באמת ואינה החלטית היא אצלו. וכן הענין בהחלטתך יום יום להתפלל בנין החמה התפילה הכי מהודרת להיות בראש הכתר של המלך ואשריך וטוב לך. הכי יסאל לונסי סליט"א, ובצבוע הצל נלחם אי"ה את התולדות של הפלפול עם הילך.

מעלת למוד הזוהר {93} – בכח האותיות פותח את כל חלונות השמים

דף קפ"ח ע"א פתח רעיא מהימנא, פסוקא בתי דא, לקדש את החדש. בגין דסיקרא קדישא איהי פלה, דמתקדשת (דף קפ"ח ע"א) על פי בית דין, דאיהו גבורה, בגין דתמן לויא, דאתמר בהו וקדשת את הלויים. ולבתי דאתתו סיקרא דאיתו לאורה, מברך עליה ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר במאמרו פרא שחקים, וברוח פיו כל צבאם. ובמי מתקדשת ומתברכת, בתפארת בגין דאיהו עטרת תפארת לעמוסי בטן. (ע"כ רעיא מהימנא) (תצא דף ר"פ ע"ב כי ישבו אחיו ויהיו וכו') פתח רועה הנאמן, מניח אחר זו לקדש את

החלש, משום שהפלה הקדושה היא פלה שמתקדשת על פי צית לין, שהיא גבורה, משום ששם לויים, שנאמר בהם וקדשת את הלויים. ואתה שנקראית ההגנה שאלתו לאורה, מברך עליה: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר במאמרו פרא שחקים, ובמי מתקדשת ומתברכת, בתפארת בגין דאיהו עטרת תפארת לעמוסי בטן. (ע"כ רעיא מהימנא) (תצא דף ר"פ ע"ב כי ישבו אחיו ויהיו וכו') פתח רועה הנאמן, מניח אחר זו לקדש את אמרו קום ונהדך קמו ואזלו. אמר רבי תיאי, חמי אנפוי דמזרח דקא מנהרין,

התורה והמצוות לפי פניני חכמת התורה
התורה והמצוות לפי פניני חכמת התורה
התורה והמצוות לפי פניני חכמת התורה
התורה והמצוות לפי פניני חכמת התורה

השתא כל אינו בני מדינתא דטורי נהורא, סנדין לגבי האי נהורא, דנהיר באתר דשמשא, עד לא יפוק, ופלחין ליה, דהא בין דנפיק שמשא, כמה אינו (ל"ה ע"א) דפלחין לשמשא. ואלין אינו דקא פלחין לנהורא דא, וקראן להאי נהורא, אלקה דמרגלא דנהיר. ואומאה דלהון באל"ה דמרגלא דנהיר. רבי יוסי ורבי חייהו היו הולכים צדקה. עד שהיו הולכים יחד הפילה יצנה. עד שהיו יושבים התחיל הצדק להאיר. (אמרנו, נחוס ונלך) קמו והלכו. אמר רבי חייהו, למה את פני המזנה שמאירי. עכשו כל אותם בני המזנה של הרי האור משתחווים לאור הזה שמאירי במהות השמש טרם שיצא ועודים אותו, שהרי פיון שיצא השמש, פמה הם שעובדים לשמש. ואלה הם שעובדים לאור הזה, וקוראים לאור הזה: אלהי המרגלית המאירה. וצנועתם היא צאל"ה המרגלית המאירה. ואי תימא פולחנא דא למנא הוא. מיומין עתיקין קדמאי, חכמתא ידעו ביה. בזמנא דשמשא נהיר, עד לא יפוק, ההוא ממנא דפקיד על שמשא, נפיק, ואתון (ק"ל ע"ב) קדישין דשמא עלאה קדישא רשימן על רשייה, (דשמשא) ובהילא דאינו אתון, פתח לכל בוי שמאי ובטש בהו, ועבר. וההוא ממנא עאל גו

ההוא והרא דנהיר סתריה דשמשא, ותמן שכית, עד דנפיק שמשא, ואתפשט בעלמא. ואם פארמא שעבודה זו היא לחנם – ממעים לראשונים הקדמונים ידעו כה חכמה. בזמן השמש מאיר, טרם שיצא, אורו הממנה המפקד על השמש יוצא, והאותיות הקולקות של השם העליון לשמות על ראשו (של השמש), וכלה אוקו האותיות פוקח את כל חלונות השמים, ומפה בהם ועובר. ואותו ממנה נכנס לתוך אורו הזר שמאיר סביב השמש, ושם נמצא, עד שיצא השמש ומתפשט בעולם. וההוא ממנא, איהו פקידא, על דהבא, ועל מרגלן סומקו, ואינו פלחין לההוא דיוקנא דתמן, ובגודוין וסימנין דירתו מפרמאי מיומין עתיקין, אזלי וידעי נקודין דשמשא, למשבח אתרין דדהבא ומרגלן, אמר רבי יוסי, עד כמה יהון פולחנין סניאין אליו בעלמא, דהא שקרא ליה ליה קיימין לקיימא. ואותו הממנה מפקד על הזב ועל מרגליות ארמות, והם עודים אל אותו הדיוקן של שם, ובנקודות וסימנים שיצאו מהראשונים ממעים קדמונים, הולכים ויודעים נקודת השמש לנלא מחומות של זב ומרגליות. אמר רבי יוסי, עד פמה יהיו עבודות רבות אלו בעולם, שהרי שקר אינו לו עמודים לתמיכה

דרך ארץ קדמה לתורה (36) – מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים – ברכה מקרב לב

ערב שבת ביתו של החוזה מלוכלך ריק מכל. עניות נזרעה שוחרת בבית, והרבנית מחפשת בךדוק אחר פרוטות שגשגכו אי שם, להכין בעזרתם את צורכי השבת. הלפו שעות. בקשי רב קבצה הרבנית צרור פרוטות עלובות ויצאה אל השוק, לקנות מעט מזון עבור השבת! פאשר חזרה הביתה והכינה את השבת, גלתה כי לא רכשה נרות עבור השבת! הבית היה מנער לגמרי, והרבנית הודיעה למחשבה שאת השבת יאלצו היא ובעלה הדגול להעביר בבית השוה. במר נפשה יצאה אל הרחוב, נשאה עיניה למרום ופרצה בבכי נורא. רבוננו של עולם! לחשה "אנא, שלח לי ישועה ועזר לי לרכוש נרות, להאיר בהם את השבת". ולפתע נעצר לידה הלך לבוש בהדור. "מדוע את בוכה?" שאל, "משום שאין בידי ספס לקנות נרות שבת" השיבה הרבנית בשפל קול, "בגלל נרות את בוכה?" אמר האיש, שנראה היה כמי שרחוק מתורה ומצוות, ונימת לגלוג עטפה את קולו. הוא הוציא מכיסו כמה מטבעות הניחם בידה של האשה והלך לדרך. ברכתה של הרבנית הדהדה באזניו: "יהי רצון שאור קדשת השבת יאיר את נשמתך". הרבנית שבה הביתה ושפתיה דובבות תודה לה, אך באותה שעה לא שיערה לאן תוביל ברכתה החמה, שהעניקה מקרב לב ליהודי שסיע בידה. הדבר ארע פאשר החוזה מלוכלך התכונן לתפלת מנחה של ערב שבת, פאשר לפתע נגלו אליו משמים ואמרו לו: "דיני בית דין של מעלה מתלבטים בדת מה לעשות.

מילא פאשר אתה מאציל מברכותיך לאנשים פשוטים מתקומות ברכותיך מכות צדיק גזור והקדוש ברוך הוא מקים אבל היום אשתך ברכה יהודי רחוק מתורה ומצוות בברכה בה עצומה שיכנס בלבו אור השבת, ואין החלטה בבית הדין של מעלה כיצד להתירם לברכה זו". בעינים עצומות מלמלו שפתיו של החוזה את התשובה: "אנא, תנו לאותו אדם למעט פעם אחת את מעמך של השבת, ושמא יהיה בכוחה להפוך את לבו ולרומם את מעמדו. בקשתו של החוזה התמלאה לאלתר, משום שבדיוק באותה שעה יש אותו יהודי מלמלה נפשית עזה. הוא היה ספון בביתו פאשר לפתע נרעד לבו ואת מוחו פלחה מהשבת הנדה: "ראה נא את אותה אשה, כיצד בכתה כדי להשיג נרות שבת! ואתה, על מה אתה מסגל בכלל לבכות? איזה רותניות יש לך? מה השיגת פעם ביהדות? והוא הפן את ראשו בידיו ופרץ בבכי מר. בעבר שעה קלה קם, מחה את דמעותיו, והחליט: "עלי ללכת לביתה של אותה אשה, לראות מה היא שבת, ולקלט קצת מארח תיך". יצא אל הרחוב וצעד אל המקום בו העניק לאשה את המטבעות, כמה שעות קדם לכן, ואזניו קלטו את שירת השבת שבקעה מביתו של החוזה. בכתוף חלום פסע אל הבית פנימה, הישר אל שלחן השבת של החוזה, שהמתין לו זה מכבר... וחסידים מספרים כי לא יצא אותו אדם מן הבית עד שהפך לאחד מתלמידי המבוקשים של החוזה מלוכלך. ולאנו נלמד מהי עולמתה של צרכת כל יהודי ויהודיה מכל הלך.

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי – לב האדם (67) – ראוי שהלב ירגיש כאב הצרה

ראוי שירגיש צרת יחיד, מפלישין צרת רבים (ח"ו) – בלב. פי אפשר שידע מהצרה ח"ו, ויודע בכבוד כאב הצרה ח"ו ועם כל זה לבו אינו מרגיש הצרה כלל. ועל-פלי פנים צרת רבים ח"ו, ראוי שהלב ירגיש כאב הצרה. ואם אינו מרגיש, צריך להפנות הראש בקיר, הינו להפנות הראש בקירות לבבו. כמובא במקום אחר (לקמן ר"ו) על-פסוק "וידעת היום והשבות אל לבבך" (דברים ד), שצריך להביא הדעת בהלב. והבן היטב. אחר-כך שמעתי בשמו שאמר שזוהו בחינת "ויסב חזקתו פניו אל הקיר" (ישעיה לה), שהסב והמשיך הפנים שהוא המח וחדעת אל קירות הלב, הינו כנ"ל. כי עקר הפנים היא החכמה וחדעת שהוא אור הפנים כמבאר במקום אחר. שיחות הרין ל"ש. הנה ידוע כשהגוף מתנהג אחר הלב והלב הוא המחלק שלל לכל שייפי גופא, כי שם הוא אדם הנפש המחיה את כל האברים אז כל הגוף על תיקונו ומובו, וכל חיוק שאדם נושא בגופו בתחילה צריך לתת חיוק ללב שלא יחליש לבבו כי החכם שדענו בראש לחוק הלב קודם, ואף אם אין לו איזה כאב וצער באחד משאר אברי הגוף מכל מקום הנה הלב מרגיש

הכאב תחילה כידוע (וכמו שאיתא בזה"ק פרשת פנחס) ועל כן קודם לכל יראה לחזק הלב שהוא עיקר הכל, שבחלישות הלב ממילא יחליש כל הגוף, ועל כן עושה מהעיקר עיקר לחזק הלב קודם ועל ידי זה בנקל לו להשיג הרפואה לאבר הפרטי, והנה חיווק הלב הוא ממוח שבראש כנאמר. ולזה אמר הכתוב ויהי כל הארץ שפה אחת. שלכאורה היה לו לומר ויהי כל יושבי הארץ כי עליהם קאי ואכן על הארץ ממש יאמר הכתוב שכל הארץ בכלל הנה היא שפה אחת כלומר דבר אחד כמו גוף אחד, וירמוז במלת שפה כי הארץ יקרא על שם הה' בסוד אומרים (מנחות כ"ט): העולם הזה נברא בה' וכמאמר המשורר ובאתא קליא דלית בה מששותא, וכל השפע היורד על הארץ הוא על ידי ש"פ צינורות בסוד הוי"ה ארנ"י כמו שמובא בכונת הפסח להארי"ו ול הרי שפה אחת ממש כלומר שהשפע יורד למקום אחד ומשם מתחלק לכל שייפי גופא. ודברים אחרים, כלומר כל דבריהם והפציה המה אחדים שמיחד האחד עם חבירו בבחינת ומקבלין דין מן דין והיו לאחדים ממש. באר מים חיים בראשית י"א:

תופינים לשבת קודש – מנין קרני ההוד של משה רבנו?

כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם כו (שמות ל יב). ואיתא במדרש (יל"ש כי תשא פי' תו) ר' יודא ברבי נחמן אמר, כשכתב משה התורה נשתתיר בקולמוס קימעה והעבירו על ראשו ומשם נעשו קרני הוד, ע"כ. ופירש בספר אור החיים זה המדרש על פי מאמר חז"ל (שהש"ר א ט) מה שעשתה החכמה עמרה לראשה עשתה ענוה עקב לסנדלה, דכתיב (תהלים קיא י) ראשית חכמה כו, ומצינו (במדבר יב ג) שהתורה העידה על משה שהיה ענו מאוד מכל האדם, וכשאמר לו ה' לכתוב הדברים מצינו שלא כתב עניו בשלמות כי אם עניו חסר יו"ד, ואף זה מן הענוה, ובשכר זה זכה לקרני הוד כו, וזהו הקימעה שנשתתיר בקולמוס היינו יו"ד מן עניו שלא כתבה. ונ"ל גם כן על דרך זה, הנה כתיב (שמות לד ז) נוצר חסד לאלפים, ומצינו שהתורה נקראת חסד, כמאמר הכתוב (משלי לא כו) ותורת חסד על לשונה. עוד כתיב (ישעיה נא ד ע"פ מדרש ויקי"ר יג ג) תורה חדשה מאתי תצא, פירוש

שעיקר פנימיות אור חכמת התורה יתגלה לעתיד. ובזמן הזה כל יגיעותינו ועמלנו בתורה ומצות הוא רק הכנה שנוכל לקבל לעתיד האור הגדול שהוא עיקר פנימיות התורה. וזהו שאמר הכתוב נוצר חסד לאלפים, פירוש שהקב"ה נוצר ומשמר התורה שנקראת חסד כנ"ל לאלפים, היינו אלפים ימות המשיח (ע"ז ט). שאז יתגלה פנימיות התורה והחכמה. וצריך כל איש מישראל להבין זה ולגיע את עצמו בכל מיני יגיעות בתורה ומצות כדי שיהיה כלי מוכן לעתיד לקבל אור החכמה התורה הפנימית, ולהתפלל על זה להקב"ה. וגם דוד המלך ע"ה התפלל (תהלים לג כ) נ"פשונו ה"כתה ל"ה, ר"ת כמו ר"ת של "נוצר חסד לאלפים, פירוש שהתפלל לזכות לתורת חסד שהוא נצורה לעתיד כנ"ל. וגם משה רבנו ע"ה בקש זאת מה' ית"ש, אעפ"י שהשיג התורה בשלמות ובאמיתית כמו שכתוב (במדבר יב ה) פה אל פה אדבר בו וגומר, ואף על פי כן כשראה שנשתתיר קימעה בקולמוס, היינו הוי"ד כפירושו של בעל ספר אור

החיים, יו"ד הוא חכמה (זו"ג י:), פירוש עיקר פנים של תורה נשאת נצורה לאלפים לביאת המשיח במהרה בימינו. והעבירו על ראשו, שנסתכל בו והיה משתוקק מאוד להשיגה. אז תיכף בקש מהקב"ה (שמות לז יח) הראני נא את כבודך. והשיב לו הקב"ה וראית את אחרי ופני לא יראו (שמות), פירוש שעדיין לא תוכל לקבל בעולם הזה האור הגדול שהוא פנימיות התורה רק לעתיד לבא במהרה בימינו, כמאמר חז"ל (גדרים ח:): עתיד הקב"ה להוציא חמה מנרתיקה צדיקים מתרפאים בה וכמ"ש (מלאכי ג ב) וזרחו לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא וכו'. פירוש, מי שעסק בעולם הזה בתורה ומצות לשמה, ונעשה כלי מוכן לקבל האור הגדול, זה הוא בחינת צדיק, ויקבל האור החמה הגדול, פירוש אור התורה הפנימית שהיה בעולם הזה בנרתק הגשמי, ואז יתרפא בה, שישגי אותה לפי הכנתו עכשיו, ואם ח"ו לא אז יהיה להפך רשעים נדונין בה. וגם זהו שאמר בזוהר הקדוש (זו"ג רמ"ט): משכו יומין עלאין ליומין תתאין, פירוש שלעתיד נקרא יומין עלאין, ויתגדל אז שמ"יה שם יה רבא (פע"ח ש' הקדישים הקדמה), בחינת שס"ה ימי החמה, כי שמי עם י"ה שס"ה (זו"א כד.), ונמשכים ליומין תתאין וזכרי עם ו"ה רמ"ח (שם), ונתמלא תרי"ג. וזה שצריך האדם לכוון כל זה, להכין את עצמו עכשיו במעשה המצות ביומין תתאין בכדי שיוכל לקבל אח"כ אור המצות מיומין עלאין, וזהו פירוש משכו, בחשבונא שס"ה עם אחד, כי ביומין עלאין יהיה ה' אחד ושמו אחד, שם שלם (ותרי"ג בשלמות). וכמו כן גם ענין המשכן שעשה משה, ומקדש שעשה שלמה, גם כן לא היו בשלמות, עד לעתיד בביאת המשיח במהרה בימינו, ויבנה הבית בשלמות והשראת השכינה יהיה בשלמות, כמו שכתוב (חגי ב ט) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון, שאז יהיה בחינת שבת בשלמות, כי המשכן נקרא שבת ונייחא כידוע (ע' זו"ב רמ"א), ועכשיו אינו נייחא בשלמות. וזהו שאמרו חז"ל (רש"י) על פסוק (שמות לא יג) אך את שבתותי תשמרו, אך, למעט שבת ממלאכת המשכן, ע"כ. פירוש תדעו כי עדיין מעט שב"ת ונייחא במלאכת המשכן והמקדש הזה, כי אם לעתיד המקדש שיבנה (משיח צדקנו) שנוכה במהרה בימינו אמן לראותו, אז יהיה בחינת שבת במקדש בשלמות. ובצלאל וכל חכמי לב שעשו המשכן בוודאי ידעו כ"ו, וגם שלמה שעשה המקדש ראשון ידע כ"ו ותיקן אז שיר השירים אשר לשל"מה (שה"ש א א), אותיות לשל"מה ר"ת למע"ט שב"ת ממלאכת המשכן. וזהו שאמר הכתוב כי תשא, ר"ת א"ת ש"בתותי תשמרו. פירוש, שאמר הקב"ה למשה, הודיעם את בני ישראל בשעת עשיית המשכן, כי זה אינו אלא הכנה לבית האחרון לעתיד, שאז יתגלה עיקר בחינת פנימיות המשכן וחכמת פנימיות התורה ושלמות תרי"ג מצות, וזהו ר"ת של ת"שא א"ת ר"אש ב"ני ישראל" גימטריא תרי"ג. וזשאה"כ אח"כ (שמות ל יב - יג) ונתנו איש כפר נפשו לה' כו' זה יתנו כו' מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל כו'. פירוש שזהו כפר נפש, שיתעסקו ויעמלו בכל כחם בתורה ומצות (וגם ליתן נדבה למלאכת המשכן שיהיה בחינת ישראל ומשכן אחד), ולהיות מוכן לקבל גדול האור לעתיד כנ"ל. וזהו שיתנו כו' מחצית כו', כי עשרים גרה השקל על כן יתנו מחצית השקל, ומחצית שהוא יו"ד נשאר, כי בחינת יו"ד שהוא בחינת חכמת פנימיות התורה והמקדש נשאר בקולמוס, שיתגלה לעתיד לבא כשיבא משיח צדקנו במהרה בימינו אמן, ואז יהיה בחינת שבת ונייחא בשלמות. והנה ידוע מאמר חז"ל (ר"ה כא): וכולם נתנו למשה חסר אחד שנאמר (תהלים ח ו) ותחסרהו מעט מאלהים. ואיתא בספרי הקודש (לקומי תורה פ' וירא ד"ה וירא והנה שלשה אנשים) שלא השיג רק ק"ט צרופים משם אלהים כמנין מעט, וזהו ותחסרהו, שלא השיג רק כמנין מעט. ואפשר לומר שזה פירוש הפסוק (משלי ל ה) כל אמרת אלהי צרופה, פירוש כשיהיה כל הצירופים בשלמות אז יהיה המנין בשלמות, וכמאמר הכתוב (תהלים פד יב) שמש ומנן ה'.

אלהים, ואז יהיה אור הלבנה כאור החמה, וזהו ענין הוצאת החמה מנרתיקה, שהנרתק יאיר כאור החמה. וזהו שמע ישראל ה' אלהינו ה' א"יחד (דברים ו ד), שעד עתה הוא גנוז בנרתק בכנוי גימטריא אלה"ים, ולעתיד לבוא נכתב בשם היונקרא בשם ה' (פסחים נ), ויהיה ה' אחד. והנה כשיהיו הק"ך צירופים משם אלקים בשלמות נקרא אך, שהמאה הוא א', ו"ך, וכמספר שם הקדוש אה"י"ה ית"ש. וזהו אך את שבתותי תשמרו, שיהיה מצפים על זה, כמו ואביו שמר (בראשית לו יא). והנה השם הקי' ית"ש במילוי יודיין בגימטריא חסד, ועכשיו הוא רק בחינת אהוריים גימטריא לפקודיהם, כמבואר בספרים, וזהו כי תשא לשון הגבהה וכו', שעד עכשיו הוא בחסרון, והוא בחינת פקד, וזהו לפקדיהם: זה יתנו כל העבר על הפקדים מחצית השקל וכו' עשרים גרה השקל (ל יג). ואיתא במדרש (במ"ר יב ג) כמין מטבע של אש הראה לו, ואמר לו כזה יתנו וכו'. ולכאורה אינו מובן למה הוצרך להראות לו כמין מטבע של אש, הלא אמר לו השיעור עשרים גרה השקל. אך נובל להבין על דרך עבודה, דהנה יש שני בחינות צדיקים, כמאמר הגמרא (סנהדרין ק), עוקצין פ"ג מ"ב) עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות, היינו ב' בחינות צדיק, בחינה א' שעובד את הבורא ב"ה בבחינת אהבה הוא בחינת חסד (ת"ו הקדמה י:), וגורם בעבודתו שלו להמשיך השפעות טובות על כללות ישראל. ויש צדיק שעובד את הבורא ב"ה בבחינת אימה ויראה ופחד, וזהו בחינת גבורה (שם), וגורם בעבודה שלו להמשיך דינים וגבורות על שונאי ישראל. אך האדם השלם צריך לעבוד את הבורא ב"ה בשני הבחינות, ואז הוא בחינת שלמות האמיתית, והוא בחינת צדיק יסוד עולם, ועל זה מרמז שקל שלם, שק"ל בגימטריא צדי"ק יסוד עולם. ומחצית השקל מרמז על מי שעובד את הבורא ב"ה בבחינה אחת לבד. וזה כוונת הגמרא, עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק, הן לצדיק בבחינת יראה והן לצדיק בבחינת אהבה, ש"י עולמות. אבל כשהוא צדיק בשלמות כב' בחינות הנ"ל יש לו שני פעמים ש"י עולמות. רק כשהאדם נצרך לבחינת תשובה על הטאוי צריך להיות בהתנבחות אימה ויראה ופחד והכנעה לפני מלך גדול ונורא, ומבחינה זו יוכל לבא לעבוד את הבורא ב"ה בבחינת אהבה, וזהו (קדושה מוסף) הן גאלתי אתכם אחרית, פירוש אפילו כשתהיו בסוף כל דרגין אנ"אל אתכם בשביל מדות היראה ובושה והכנעה, וזהו בראשית (בראשית א א) יר"א בש"ת (ת"ו ת' ט' כד:), ואמר בראשית בכף הדמיון, שאפילו לא בא לשלמות היראה והבושה והכנעה רק בדרך דמיון אעפ"כ אנ"אל אתכם. וזה הדרך מורה לנו התורה הקדושה, זה יתנו כל העבר על הפקדים, פקודי אורייתא. ונצרך הוא לבחינת תשובה, זהו דרך התנהגות שלו על זה האופן, מתחלה יהיה בבחינת מחצית השקל, בחינה א' משני הבחינות הנ"ל. ואינו יודע באיזה בחינה מב' בחינות הנ"ל, ואמר המדרש כמין מטבע של אש, כמאן דדחיל מאש, מרמז על בחינת יראה, פירוש מתחלה צריך להיות בהתנבחות אימה ויראה. ואח"כ יוכל לבא לבחינת שלמות שהוא בחינת צדיק יסוד עולם, וזה עשרים גרה השקל, עשרים בגימטריא ב' פעמים ש"י, השקל בגימטריא צדיק יסוד עולם כנ"ל, מרמז על האדם השלם שעובד בשני הבחינות הנ"ל. וזה מרמז התנא (שקלים פ"א מ"א) באחד באדר משמיעין על השקלים. שחודש אדר מרמז על בחינת תשובה, ש"יב הדשי השנה הם כנגד י"ב מדות הרחמים, ששם א"ל הוא מדה ראשונה הוא המקור והכללות לכל ה"יב מדות, נמצא חודש אדר שהוא חודש י"ב הוא כנגד מדה י"ב שהוא ונקח לשבים (שבועות לט). וזה באחד באדר כו', שהוא מרמז על מי שנצרך לבחינת תשובה. עצה היעוצה לזה, שבתחלה צריך לעבוד את הבורא ב"ה בהתנבחות אימה ויראה, וזהו משמיעים על השקלים, שיתן כל אחד ואחד מחצית השקל מטבע של אש, הוא בחינת התנבחות היראה, ומה יוכל לעבוד את הבורא ב"ה גם במדת אהבה שהוא בחינת חסד, ולהמשיך השפעות טובות שפע ברכה וחיים על כללות ישראל אמן כן יהי רצון: בת עין כי תשא

מִנְחַת יִצְחָק מִלְּפָנֵי הַמַּלְאָכִים

ויהי דבר ה' אלי לאמר. בית ישראל יושבים על אדמתם ויטמאו אותם וכו'. לפי פשוטו יש לומר עפ"י הפסוק ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה כאשר קאה את הגוי אשר לפניכם. מפני דארץ הקדושה מקיא יושביה כשטמאים אותה וזהו כוונת הנביא כאן. אמנם נר' לבאר למה נתוכח עם ישראל שטמאו את ארץ הקדושה הלא גם או"ה טמאוה והארץ היה מקיא אותם מפני טומאתם ולמה לא נתוכח עמם רק י"ל דא"י כבר מוחזקת מאבותינו היא דנתנה לאברהם אבינו ע"ה וקי"ל דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו ולכך לא קאמר על הגוים דהם טמאוהו כי לא היו אוסרים אותה. ואולם ישראל טמאוהו דשלהם היה הארץ והם טמאוהו ואסרוהו. וז"ש בית ישראל יושבים על אדמתם המיוחס להם ויטמאו אותם וא"ש וקי"ל. ועי"ל דא"י בגמ' דסנהדרין שאמר אהאב לאליהו כאשר הלכו לנחם את חיאל אשר מתו בניו בסיבה אשר בנה הומות יריחו וחלה עליו קללת יהושע. וכך אמר אהאב

ועיינות החכמה וזהו והאדמה לא תתן את יכולה ואח"כ ואבדתם מהרה מעל הארץ כי בגדול החל ובקטן כלה וכנ"ל. וכוננת אליהו ז"ל היה רק כדי להתעורר בתשובה ולענות כסילים באולתם אשר לא ידעו נתיב הסלול אל דרך הקודש. וזהו ענין ביאר הנביא במראה הנבואה שהם ממטאין את אדמתך ויעצרו השמים להריק על הארץ מי החכמה אשר לא שזפתו עין כל רואה והאדמה לא תתן את יכולה להצמיח כל פרי והוכיח אותן ע"י בצחצחות כדי שיבינו היודעים וק"ל: כסומאת הנדה היתה דרכם לפני. לפי הפשוט נר' דכמו שהנדה היא גלמודה מבעלה כל ז' ולאחר ז' ימים תטהר ומותרת לבעלה כך הם בני ישראל שהם ממטאין בגולה ואולם לא לנצח יהיה אלא עד עת קץ אז יטהרו ממטמאתם ויתעלסו באהבים עם בעלה ואילת אהבים יעלת חן. או יאמר ע"פ מ"ד בגמרא והובא במדרש ר"א אומר כתיב והדוה בנדתה וכו' האשה הזאת ע"י שפירשה מביתה ב' או ג' ימים קורא אותה התורה דוה הה"ד והדוה בנדתה. אנו שפירשנו מבית היינו ומבית מקדשנו כמה ימים וכמה שנים עאכ"ו ע"כ והאמת הוא אתו דלא אוי ואבוי. ואולם למה היה צריך לדון ק"ו מנדה. ונראה דיש עוד לדקדק למה כתיב בתורה דוה אצל נדה ולא אצל זבה שהוא טמאה יו"ד ימים וכתיב ואשה כי תזוב זוב דמה ולא כתיב דוה לפי מאי דפירשנו דמלת דוה מורה על שהיא מופרשת מבעלה. ונר' דידוע מאמר חז"ל עד יעקב לא הוה חולשא אלא אדם בא מן השדה ומת פתאום בעא יעקב רחמי ונתרצה לו שנא' ויוגד ליוסף ויאמר הנה אביך חולה.

לקחי הפרשה לשבת {85} - בבקשה נדבו בלב שלם

מישראל שלא היה לו צ' חמורים טעונים ביוה מביות הים ומצרים ואם כן לא היה להם ח"ו מצד הדין תקומה אמנם קב"ה כביכול קיימם בתורת הלואה כשיגיע לכלל מצות צדקה שיקיימו אותה ומפני זה הטיב והשפיע להם טוב וזה אמרו כי תשא חייבים לי ישראל כי מיום צאתם ממצרים עד היום הזה הטבתי להם הכל בתורת הלואה ולכן עליהם לפרוע והוא תמורת שמוטל עליהם ליתן צדקה יתנו למשכן והקרבתו כי לא אז להטיב לעניים כלל ולכן בבקשה נדבו בלב שלם אך נדבת לבככם לא יהיה במעות לבד כי במה נחשב מלא קומצו בעונותינו הרבים נגד חיל רב מישראל ישמרם השם רק כל אחד יקבל על עצמו דבר טוב והסרת עון וכפרת פשע בתשובה כי בזאת ינחם ה' בתשובה על הרעה אשר דיבר לעשות לעמו ולא יאמר מה לי בצרות אחינו כמאמר חכמינו ז"ל (אבות פ"א מ"ז) אל תתיאש מן הפרוענות: יערות דבש דרוש ז'

פּלפּלִין מַפְלִפִּלִין (63) - מְלַמְּדִים הַרְצִים לְעִשׂוֹת סְעוּדַת הַהוֹדָאָה עַל הַצֵּלַת רַבִּים יָחַד עִם סְעוּדַת פּוּרִים אוּ אֵל?

מסעודת פורים, אשר הוא עת קבלת התורה של הדר קבלוה מאהבה, כדי לחונ את ההודאה על הצלת מאור התורה, ואילו לוי טען שיש להשוות דבר שניהם, על ידי אכילת פת בסעודה, שהרי בסעודת פורים אין חובת אכילת לחם, והעיקר הוא בשר ויין, שהרי משתה ושמחה כתיב, ואין שמחה אלא בבשר ויין, ובכך שיטלו ידים ויברכו על הפת, הרי זו תוספת סעודה שעולה גם בשביל גם ההצלה. על דבריו של לוי השיב שמעון, שהרי פורים זה יו"ט מדרבנן, וכשם שביו"ט של תורה יש ליטול ידים ולקבוע סעודה על הפת, כך גם ביו"ט דרבנן. לוי השיב על כך, שביו"ט דרבנן אין חיוב פת, שהרי בתנוכה אין חיוב כוה, הרי שהלוקים הימים הטובים לפי ענינם, וכך גם פורים שענינו שמחה שמתקיימת בבשר ויין לבד. השאלה היא, הצדק עם מי?

חברים מקשיבים לקולך {37} - וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה

מלחמה? והיה כאשר ירים משה את ידו ונבר ישראל וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה? וכו' אלא כ"ז שהי' ישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתגברין וכו' ויש לדקדק על לשון מסתכלין כלפי מעלה מאיזה כלפי מעלה הל"ל כ"ז שישראל משעבדין את לבם לאביהם שבשמים ה' מתגברין וכו' ותו מאי שייכות לזה שירים משה את ידו שע"כ ה' מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם באיזה אופן ה' זה אלא הענין הוא שידוע ממדריגתו של מרע"ה ה' מדת ענוה שהי' עניו ושפל מכל אדם אשר על פני האדמה והי' כל אדם חשוב ממנו בעיני עמו וזה ה' עבודתו להביא את ישראל ג"כ למדריגה זאת שיאהוב כל אחד את חבירו ע"י שיהי' שפל בעיני עמו וחבירו יהי' במעלה גדולה ממנו וע"כ יאהב את חבירו כנ"ל וזה

והוא מורה על נימ"ל כמות אלו ולכך הוא ע"י נפחת הלב בשופר שהוא מורה על יופה באפיו נשמת חיים כי נפחה באף כי אף הוא כעין שופר ולכך שופר מאריך לעורר מדתו שהוא מאריך אף ולכך שופר הוא כעין חוטם וצדיקים כל לבנם הכל בכונה אחת כמ"ש והוא קול תקיעה שהוא קול פשוט והבינונים שהם ממוזגים ביצורם הוא בתרועה כמ"ש עין הדעת טוב רוע והוא תקיעה ושברים מורכב רע וטוב אבל בעלי תשובה הם שברים לב נשבר ונרכה כמ"ש והנה אם תחלק מספר לב יהיה י"ו והוא וי ולכך בעל תשובה צריך לצעוק תמיד וי וי על עונותיו וכן אמרו (ר"ה לב ע"ב) בשברים נחוה ננה יולולי ליל.

כאשר ירים משה את ידו פי' ידו ר"ל כחו פי' כאשר ירים משה את ידו דהיינו כחו ומדריגתו שהוא מדת ענוה באמת והי' בישראל גם כן מדת ענוה ואז הי' מסתכל כל מעלה של חבירו והי' שפל מאד בעיני עצמו ועי"כ אהב כל אחד את חבירו באהבה שלימה עי"כ היו נוצחים את עמ"לק שהוא נימ" רים שהי' מביאם לידי גאווה וגדלות וגבר ישראל וזה מרמו הגמרא הנ"ל כ"ו שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה ר"ל שהיו מסתכלין כל אחד ואחד על מעלה של חבירו ובוהו היו משעבדין את לבם כנ"ל והיו מתגברין וזהו ענין תקיעות ברי"ה כי כבר אמרנו בדרוש הקודם כי קול שופר הוא קול היוצא מן הלב

"הב ליה דיה, ואוקמיה" לב בויער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל(56) – סוד צמלק אנג והמן

בכל שבוע, אז אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... **סוד צמלק אנג והמן** על קלס המזלג: מסיכל הצנקה מאמר לצו הרב הצלחות קלמוסו מספיק צטוט טעם לת כל "הענינים" שמונו צלחות הקטנות הספיתו וצמנו ותחי נפקס ודע אחי שעמ"לק אנג" המ"ן שסודן מים רבים במספר והם לא יכלו לכבות את האהבה סוד זיוג הימום דדעת הנמשך משם אלהים וסודו שם י"ה כמו שבארנו לעיל וסוד עמ"לק לסוד דעת דבלע סוד רם דקליפה אשר כנגדו מר דרור דקדושה כמו שנבאר א"ה ואנג לסוד דעת דיובב דעת דועיר והמן לסוד דעת דחשם אשר בקדושת דעת דנוקבא ומרומם בתורה המן העין והבן. ויש בזה דרושים ארוכים ונבאר לקמן מעט. וכולם נופלים ביד בניה של רחל סוד דר דר תרין צדיקים שעיקר הקליפות אלו רוצין ליהנות מזיוג דקדושה שסוד עמלק אל אחר הרועה להכחיש אחרות דקדושה סוד אורייתא וקב"ה וישראל חד אינון שסוד אחרות דקב"ה וסוד דעת דמשה ואחרות התורה בסוד דעת דיעקב ואחרות ישראל בדעת דנוקבא שהשיגו במצרים ועל שאמרו היש יהיה בקרבנו אם אין שסוד אין הוא דעת דמשה ועבדו בנסיונא גירה בהם הכלב עמלק אל אחר רם סוד ממות דקליפת וזהו שאמר אנג הטמא אכן סר מר ממות שבחנית סר ידוע סוד דעת דמשה בסוד כי סר לראות הידוע והוא נקרא מר דקדושה ונעשה אצל הטמא הזה מר המות. וכבר בארנו שגם בדעת דיעקב יש בחינות סר בשורשו והבן מאוד: ומעתה תדע שעיקר מפתח רשע זה ביד בני בנימין שברכו משה ובין כתפיו שכן שמושך נשמתו ואורו מכתפיו אלו דדעת הזה כידוע וזהו סוד כי יד על כס יה סוד יד רחם הנוקבא יסודה בנימין. אבל יהושע שסודו מיוסף בכור שורו הדר אין לך נאה בשור אלא בין כתפיו שגם בשורש יוסף יש כל בחינות אלו נאמר עליו ויחלש יהושע לפי הרב דייקא ועדיין לא נכנסו לארץ שיהיה כח בידו לברר מיין נוקבין דמלכות ידים הכל. ומחמת ששלוש קליפות אלו הם פסולת תלת עלמין הנ"ל וקליפה שכנגד בלע ההולך על יחוד קב"ה שסודו דעת עליון והוא כולל כל בחינות דעת שתחתיו דאנג המן נאמר עליו ויחלש יהושע ומתרגמין ותבר יהושע שסוד יהושע שסוד ששע גהורין דמדת ואמת שורש דעת עליון ולכן שבר ראשי תניני' התך ראשי גבורי ראש דייקן שורש אבל על פי הדיבור השאיר לו התפשטות דאנג המן שעדיין לא נכנסו לארץ לקיים התורה והמצוות שאנג הלך נגד אחרות התורה והמן על ישראל.

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו הי' יתברך להוסיף מדור הדש שהתחלנו בס"ד זה מקבר, שמפרתו הפשוטה להלהיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הנאון המפרסם בנגלה ובוניא קדישא חסידא ופרישא בנן של קדושים כקש"ת מוהר"ר יצחק יהודה יהיאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הברכה והאזרחי" ועוד.. האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רן לא אננים לה, שופר אור הדש ומצחצח וחדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מזויות שונות המשלבים את הלב ומגלים רק טפה מאור תורתו הזורה תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משגים בקבלה, ודבריו דברים עמוקים, אך החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לשוננו הנהב והנהב וישראל ללא גבול, לשונות של עירוד והמייכה, הכלה רף ולשוף נפשות פצויות והקיקות כל כך ליחס של אבא אהב ותופך, ונוטע תקות, והתחלה חדשה. ואור הדש מפציע ומחדש את הבריות בחיות הדש ולב שמת, ובטחתי שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ימצא מרגוע לנפשו וכו"ש מי שיקבר בא בסודם של דברים] ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ופרייה הדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו שכתבם שכן תמותה לא יכלו לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלה אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. ואלו מה ספסופי דהקלמה "קחו ספרי והפעפעעו זו וקמסו כי לך נבדלתי שפפשט על ידי הקמה זאת בעולם על פי דרכי מן אור צבעת הימים למנו מפלח למנו מכסה רצנו הקדוש אור המליך אור עינינו ושראל בן אליעזר בן קרה הריב"ש טוב הצח האוי עינינו בצלוח נלך עד צילת ועון ואתחי סלמקיו הקולקים מסמכים מן הקדוש הזה הסמך מלחיה השילני הנצלו ואס יקשה לך אחי על אריכות דעורים סככר לי מלך המנגד להפזיר כחם שחני נסמו ממשלסה גדולי עולם ואין צי פחד משום פגע ונגע פי פחי רכ ועלום פלחיה פקוף והכרח לי לכתב בן וקדונו אחי לכך וכות ואני מסמך דביעי למן הריב"ש או שלישי וני ציה הכרח והסככר לא יננה; ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדושה ובפרט בזמן הזה בלנו וקוים להננה פנימית והיצונית גם יחד ואנחנו נצבים באמצע מסעינו לקראת הג הפורים ופסת הבעל"ט, מהדרך קצת השוכה ולהזהר צריך להשתמש בקמה שהספקנו למען בהג הנהגה וממו שבשמו, מפורים קמו, ויש לקחת זאת בחשבון ולכן יש לנצל הודמנות פו זאת להתאמן ולהתקרב אל הי' יתברך, בסיים כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" והי' יהיה בענינו. זו ההקדמה תשאר

... ויהי ערב ויהי בקרוב ...

מה'אתבתי תורתך {45} – יהודי, אל תפנס ללחץ !

לפנינו, כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים, לא ידענו מה היה לו" (שם). פלא עצום, אנשים שראו את יציאת מצרים, עשר מכות. לא ראינום שהשם הפליא את מכותיו במצרים? השם לא הראה לכם? הראה לכם ולמצריים "בזאת תדע כי אני ה'" (שמות ז' י"א), "למען תדע, כי אני ה' בקרב הארץ" (שמות ח' י"ח), "בעבור תדע, כי אין כמני בכל הארץ" (שמות ט' י"ד). איפה כל זה? זה לא מספיק? מה כתוב ביציאת מצרים בשירת הים, בקריעת ים סוף? – ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי הכהן (ילקוט שמעוני בשלח רמ"ז). הגיעו לדרגת מלאכים, דרגת נביאים, וינאמינו בה, ובמשה עבדו" (שמות י"ד ל"א). איפה כל זה? עוד יותר. במעמד הר סיני פתח להם השם שבעה רקיעים (רש"י דברים ד' ל"ה). העגל היה אחרי מעמד הר סיני. אז אחרי מעמד הר סיני, לאחר ש"אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים, אין עוד מלבדו" (דברים ד' ל"ה), אתם תבואו לעשות עבודה זרה? לבוא לאהרון ולומר לו "קום עשה לנו אלוקים?" ועוד בהמשך, אחרי שיצא העגל, במקום לצחוק ולומר "מה זה?" – אתם מתחילים לרקוד ולומר "אלה אלוקיך וישראל" (שמות ל"ב ד')? איפה ההגיון? איך אפשר לתפוס, איך אפשר להבין את הפשט הכי פשוט? אפילו אם נרצה למוער את הענין, כמו שחכמים אומרים שסך הכל היו רק שלושת אלפים איש שעבדו את העגל, אבל בכל זאת זה כתם על כלל ישראל. והראיה – שכולם נפלו ממדרגתם. אז באמת אין הבנה, אילולא שהרמב"ן ממתק קצת את הענין. בפרושו על התורה הוא כותב, תדע לך שאותו הדור שעשו את העגל רצו כבוד עליון בגוויה, חיפשו

פרשת כי תשא מתוך דרשתו הנפלאה של הרב ניסים פריץ זצוק"ל אף על פי שפרשת כי תשא היא ההמשך לפרשות תרומה ותצווה לענין המשכן והבגדים והתרומות, אבל יש בה משהו מיוחד, מעשה העגל. וינרא העם כי בשש משה לרדת מן ההר" (שמות ל"ב א'), בושש – לשון איחור אומר רש"י וכן "בישש רבבו" (שופטים ה' כ"ח). פרוש אחר אומר רש"י – בא שש. קבע איתם משה רבנו – לסוף ארבעים יום אני בא בתוך שש שעות. הגיעה השעה השישית של יום הארבעים ואמרו הוא לא הגיע, ונכנסו ללחץ. אוי למי שנכנס ללחץ, השטן מנצל את זה ויכול להפיל אותו לגמרי, לא להשאיר לו אבן על אבן. יהודי, אל תכנס ללחץ! אתה בעולמו של הקב"ה, מה אתה נלחץ? אתה מסודר! תראה מי אבא שלך! הכל יש לך, הכל הוא דואג לך, מה אתה בלחץ? תגיד גם זה לטובה. רציני שיהיה ככה ומתהפך לך למשהו אחר, אתה מחכה והבן אדם לא בא ואתה נכנס ללחץ, ואתה יכול כבר לעבוד עבודה זרה. ברנע שיבוא אתה תכעס עליו והכל יתקלקל. תתישב בדעתך. הכל בידי שמים. אולי השעון שלך לא מכוון? אולי לא קבעת איתו בכלל היום? בקיצור, אל תכנס ללחץ. הנה תראה, נכנסו ללחץ – בא השטן וגמר את המעשה. אמר להם כנראה מת משה, הוא לא יבוא, אין לכם מה לחכות. הראה להם אפילו את המיטה של משה ומלאכים אומרים "יושב בסתר עליון" ויאנא בכח ומלווים אותו, ועננים שחורים. כשנכנסים ללחץ, במקום לשלוח משלחת כמו שצריך – באו ויקהלו. ויפקח העם על אהרן" (שמות ל"ב א'), הפגנות, אספסוף. הם באים ואומרים לאהרון הכהן "קום עשה לנו אלוקים אשר ילכו

את השם, רצו את הקב"ה, רצו להיות קרובים אליו. לא רצו עבודה זרה, הם רצו כבוד עליון בנויה לפני שנתחיל להסביר את הרמב"ן, נאמר עוד נקודת חידוד אחת. אם משה האיש הלך, ומעשה שמן הצלית, והשבתם שהוא מת, אז מה הבעיה? אין לכם את אהרון? למה אתם אומרים לו "קום עשה לנו אלוקים"? היו צריכים לומר לו קום תנהיג אותנו, או תביא לנו מנהיג מהשבעים הוקנים, או יהושע, לא חסר. מה זה ללכת לעבודה זרה? פה זה נקודת המפתח להבין את העניין. משה רבנו היה "איש האלוקים" (דברים ל"ג א'), הוא לא היה איש רגיל. הם חיפשו מישהו כמו משה, אי אפשר היה להחליף אותו באהרון. עם כל גדולתו של אהרון שהנהיג אותם שמונים שנה, הוא היה איש שמנהיג. אבל משה היה "איש האלוקים", איש שהאלוקות מתגלית דרכו, שכינה מדברת מתוך גרונו. אומר הרמב"ן, באופן חד פעמי הרשה הקב"ה לעם ישראל אמצעי בינו לבינם, זה היה משה. כדי להוציא אותם ממצומצמת עבודה זרה של מצרים וכדי להוריד להם את התורה. אם היה איש פשוט מוריד את התורה, הוא לא היה יכול להבין אותה לאשורה. וגם כדי להוציא את עם ישראל מכל המומצאות היה צריך להראות להם בחוש, שיתפסו ביד את האלוקות, כדי להתנתק מהעבודה הזרה. כי בעבודה זרה היה ממש (כלומר זה היה דבר נשמי, ר"ר), לכן הם נמשכו לעבודה זרה. אז היה צריך להראות להם הממש האמיתי, את האלוקות האמיתית, "אתה ה' הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים". אבל כיוון שהם באמת הרגישו את השם בחוש דרך משה רבנו, הם אמרו לאהרון אנחנו רוצים כבוד עליון, אבל שלא יהיה בשמים ממעל, אנחנו רוצים את הקב"ה פה איתנו, לידנו, להנהיג אותנו בגייה, בגוף, כמו משה. לכן אמרו לו אתה תהיה המנהיג, ודאי, אתה תנהיג אותנו, אבל מכיון ש"זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים, לא ידענו מה היה לו", לכן הוצ' ממך אנחנו רוצים את הקב"ה לידנו ואתה תכונן אותנו ותסביר לנו איך עובדים אותו. והראיה – שהם באים לאהרון שהוא יעשה להם את העגל, הם לא יודעים לעשות. אומר הרמב"ן, שבכסא הכבוד במרכבה, יש ארבע צורות שבהם יש גילוי של אלקות. אדם, אריה, נשר ושור. והם (בנ"י) אמרו, אולי לא מגיע לנו אדם, שזה היה משה רבנו, הצורה הכי גבוהה, הכי יפה, הכי ברורה, אז נסתפק אפילו בשור. וכך השליכו לכור את המס שעליו היה כתוב "עלה שור", אמרו מספיק לנו אפילו דמות כזו. אז לא סתם הם אמרו "אלה אלוקיך ישראל", זה לא עבודה זרה כפשוטה, הם חיפשו את הקב"ה. אבל זה עבודה זרה! הקב"ה לא מרשה שיהיה אמצעי, אין אמצעי! משה זה חד פעמי. לכן משה היה צריך להיות והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה" (במדבר י"ב ג). אם למשה רבנו היה לו איזה ישות, איזה מציאות לעצמו, הוא היה עבודה זרה בעצמו. כי היה בו גילוי אלקות, הוא לא היה אדם רגיל. הוא היה צריך להיות שקוף לגמרי לגמרי, בלי כלום, כולו רק להשם, רואים בו רק את המציאות של השם, אין בו כלום, "ונחננו מה כי תלינו עלינו?" (שמות מ"ז ז), אני לא עושה כלום, רק את מה שהשם רוצה אני עושה. הוא היה צריך להיות פשוט לגמרי. אז זו היתה הטעות שלהם של בני ישראל. הטעות פה הטעות? – אתה צריך אמצעי? יהודי, אתה צריך אמצעי בשביל לחוש את הקב"ה? הרי "מלא כל הארץ כבודו" (ישעיהו ו' ג), "כי אבן מקיר תזעק, וכפס מעץ יעננה" (חבקוק ב' יא), "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים, אין עוד מלבדו". אחרי שנתנה לך תורה, אז כל המציאות של הבריאה צועקת את השם. לא צריך את משה רבנו. משה רבנו זה התורה. אורייתא וקודשא בריך הוא חד הוא. אתה פותח ספר אתה רואה את קב"ה. כלומר, נתתי לך אמצעי. "אנכי ה' אלקיך" (שמות כ' ב'). אנכי – נוטריקון אנא "נפשי כתיבת יחבית (שבת ק"ה ע"א), אני את הנפש שלי כתבתי ונתתי לכם, זה התורה. אורייתא וקודשא בריך הוא חד הוא. מה אתה צריך יותר מוחשי מזה? כל הבריאה כולה – מלוא כל הארץ כבודו. מאמית המצאו נמצאו כל הנמצאים (משנה תורה להרמב"ם, הלכות יסודי התורה, פרק א' הלכה א'). בכל רגע ורגע אין שום התכנות לשום דבר בעולם בלי מציאות השם. הרי

אחרי כל דבר הכי קמץ שיש בעולם, יש את המציאות של השם, אז אתה רואה בחוש את המציאות של השם! לדרגה הזו רצה הקב"ה שיעלו. והם – לא, הם רוצים משהו מיוחד, משהו שנראה, הם רוצים כאילו לצמצם את השכינה לדבר אחד, למקום אחד. ובאמת אנחנו רואים שהשם מצווה אותם "לא תעשון אתי אלוקי כסף ואלוקי זהב לא תעשו לכם" (שמות כ' י"ט). מה הפרוש? הפרוש אינו לא לעשות עבודה זרה ממש. הקב"ה בא להגיד, שאם אתה תעשה את הכרובים מכסף, לא מזהב, אז זה אלוקי נכר, זה עבודה זרה. "לא תעשו אתי אלוקי כסף" – אני אמרתי לעשות את זה מזהב. "ואלוקי זהב" – שלא יוסיף על שני כרובים. אם תעשה שלושה או ארבעה כרובים זה עבודה זרה, ככה חכמים דרשו (רש"י על הפסוק). אתה צריך לעבוד את השם כמו שהוא רוצה, אז זה עבודה אמיתית. ברגע שאתה מוסיף אז אתה עושה לעצמך דבר חדש, זה עבודה זרה. לא רק שאסור עבודה זרה כפשוטה, אלא אפילו בעבודת הקודש של בית המקדש, אם אתה לא עושה אותה בדיוק כמו שהשם אומר לך, אז אתה לא רואה את ה"מלא כל הארץ כבודו". אם אתה לא עושה כמו שהוא מורה לך, הוראה גבוהה, אתה לא תרגיש אותו כמו שצריך. אז לגופו של עניין, באמת, הם חיפשו את קרבת הבורא, אבל הם טעו בדרך. גם אנחנו צריכים להפיש ולא למעות בדרך. אנחנו צריכים להפיש אמונה חושית. נגד אמונה חושית אין כלום. הכל מתבטל, היצרים, התאוות, הכל מתנגד. הרי מה הם רצו? כבוד עליון בגייה, למה הם רצו את זה? כי הם פחדו, עד עכשיו הם היו רגילים לזה, ואם יחסר להם את זה, אז אולי יחסר להם ביראת שמים, יחסר להם בעבודת השם. אז באמת צריך האדם להוריד את האמונה שלו לאמונה חושית בהשם יתברך. לראות בכל דבר את הקב"ה. זה מה שאמרו (מכות כ"ד א'), בא חבקוק והעמידן על אחת – "ועדיק, באמונתו יחיה" (חבקוק ב' ד'). לא "על פי אמונתו יחיה" – הוא מאמין שיש השם, והוא חי איך שהוא רוצה. אתה אומר שאתה מאמין? כן, אבל זה לא מהיבב אותי בכלום. אלא "עדיק באמונתו יחיה" פרושו תביא את האמונה בחוש ותחיה על פי האמונה הזאת. לא המדרש עיקר אלא המעשה. להוריד את האמונה בהשם לאמונה חושית. כשאתה מדבר עם חבר שלך אתה רואה את הקב"ה מדבר איתך. אתה באה הביתה, אם אשתך אומרת לך איזה מילה, אתה לא מחשיב את זה באופן של – אין לה מה לעשות? היא לא יודעת שאני עייף? ככה מדברים עם הבעל? ככה מכבדים? ככה עושים? אתה לא מסתכל על אף אחד כאילו שהוא נגדך. כולם שקופים, כולם שליחים, כולם עבדים של השם, כולם עושים רצונו. אל תסתכל על מה שהיא אמרה, אלא על מה שהשם אומר לך דרכה, תחשוב מה השם רוצה ממני? אז אם אתה מסתכל על כל הבריאה, שבעצם הקב"ה מתפשט על הכל – מלא כל הארץ כבודו והכל עבדיו, והכל שליחיו, והכל עושי רצונו, אז אדם רואה בחוש בכל דבר את השם. נגד אמונה חושית היצר הרע לא יכול לעבוד. מה הוא ימכור לך? תניד לו אהה, גם אתה באת בשם השם? ברוך הבא, מה אתה רוצה? גם אותו תשים בכיס הקמץ, גם הוא שליח, מה זה יצר הרע? זה מלאך שהשם שולח כדי לחזק אותך. תניד לו מה, באת גם עכשיו? לא מספיק מה שהתגברתי עליך לפני כמה דקות? עוד פעם אתה בא? סימן שהקב"ה נתן לי כוחות אחרים עוד פעם להתגבר עליך. בוא, מה, מה אתה רוצה בדיוק, תניד. אם אתה רואה שאתה לא יכול נגדו, תניד לו תחכה דקה, בואי איתי בבקשה לבית המדרש ושמה נתנושש, פה אני לא יכול, משכחו לבית המדרש (סוכה נ"ב ב'). או שתפתח לו ספר על המקום, כי אולי אם אתה תחכה עד שיבוא איתך לבית המדרש, אז הוא יפיל אותך כמה פעמים באמצע. תפתח לו ספר על המקום, תפתח את התורה ותלמד. משכחו לבית המדרש – והוא מתפוצץ! אז כל פעם שאדם חי באופן של "עדיק באמונתו יחיה" ומחיה את האמונה שתהיה אמונה חושית – אז הכעס יורד והנאוה נופלת וכל המידות של האדם, כל החיים של האדם מקבלים תמונה אחרת. יהי רצון שיחיש השם את נאולתנו ויקרב את משיח צדקנו, במהרה בימינו אמן

מִה־אֶהְיֶה תוֹרַתְךָ – מִדְרִיךְ הַכְּנֵה לְפָסַח וּלְמַתַּן תּוֹרָה מְאוּצֵר הַחַיִּים ג'

הנה ג' פ'ו הקדמור מקאמנ'ה צ'אור' החיים מסביר טובב טעם את הפוד והטעם של בית המקדש ואור' במספיות ו'ב את ד'כ'יו ח'כ'בי להבות בתוך שלוש ע'כ'ה מדות שהפורה נ'ק'ל'ת ב'ק'ס ומסביר גם על פי הפוד ד'כ'רים נ'פ'ל'אים ועם שלוש ע'כ'ה מדות דמיכה המול'שתי עם ל'יון ל'און מ'כ'ון ל'ד'ג'מה ה'ל'רון והפ'ל'ת ד'כ'ר'בי ה'ל'ק'ס ו'מה הפ'ע'לות ש'צ'י'ארו לתפון המדות ול'כ'ן ק'ר'אנו ל'ה מ'ק'ר'בי פי מ'ר'ק'נו ל'ח'ת' ח'ו'ק'ד' ו'ל ג'ול עד להפ'ל'ת המ'ש'ת'ה ומ'מ'ל'ץ ל'ק'ר'ל את כל הס'ל'ר'ה ש'ל'מ'ו'ת'ה פ'ל'י להפ'יק את המ'ש'ת'ה הנ'ק'ס'פ'ת) ו'כ'ן ל'חינו ש'צ'ו'ע ש'ע'ב'ר מה שפ'ג'ר ה'ק'ז'יה על י'זי ס'וד הש'ב'ר'ה ש'י'ה'יה ש'כ'ר וע'ל' ו'ח'ו ר'ח'וס ש'כ'ח'מ'יו על כל מ'ע'ש'יו ו'ג'ז'ה נ'ש'א ע'ון ש'ס'ו'ב'ל את ה'ע'ון וה'ק'ל'פ'ה ומ'פ'ר'נס ה'ק'ע'ים פ'ל'י ל'כ'ח'יות הט'וב, ו'ח'ו ג'ז'ר'ה ש'ה'ה ה'ג'נ'ז'ות מ'א'ור ע'ל'יון ל'ח וה'ג'נ'ז'ים מ'ת'פ'ס'ת'ים ה'כ'ל ש'ל'ש א'ח'ד ו'ג'ז'ר'ה ל'ח'ת ל'ק'ס ה'ש'ו'ה ומ'ש'ה ק'ט'ן ו'ג'ז'ול פי ה'כ'ל פ'חו ומ'מ'ז'ת ו'ג'ז'ר'ה ש'ו'ה

